

Betænkning

over forslag til folketingsbeslutning om grundlaget for tildeling af indkomstafhængige ydelser [af Bernhard Baunsgaard m. fl.].

(Afgivet af socialudvalget den 6. februar 1976).

Udvalget har behandlet forslaget til folketingsbeslutning i en række møder. Da forslaget er en genfremsættelse af et forslag, som blev behandlet af udvalget i folketingsåret 1974-75, 2. samling, er det materiale, der blev tilvejebragt i nævnte samling, indgået i overvejelserne. En del heraf er optrykt som bilag til betænkningen.

Et *flertal* (udvalget med undtagelse af fremskridtspartiets og det konservative folkepartis medlemmer af udvalget) ønsker at understrege, at regeringen ved udarbejdelsen af fremtidige lovforslag og administrative bestemmelser om tildelingen af indkomstafhængige ydelser bør præcisere tildelingskriterierne således, at vægten lægges på en *samlet* vurdering af de økonomiske forhold, hvorved en række kritiske tildelinger – bl. a. baseret på skattetekniske fradrag – som de nuværende bestemmelser muliggør, fremtidig ikke vil være mulige. Regeringen må dog være opmærksom på, at der ikke herved opstår unødigt stort administrativt besvær. Flertallet indstiller herefter forslaget til *vedtagelse* ved 2. (sidste) behandling. Et *mindretal inden for flertallet* (venstres medlemmer af udvalget) udtaler, at mindretallet er opmærksom på, at kriteriet for tildeling af enkelte sociale ydelser allerede nu er ændret, således at kommunerne i deres administration af disse sociale ydelser kan tilbageføre visse fradrag i den skattepligtige indkomst, for indkomsten anvendes som grundlag for tildeling af ydelser. Venstre ser gerne, at en tilsvarende

mulighed åbnes i forbindelse med tildeling af andre sociale ydelser, idet man dog må advare imod at udvide den gruppe af fradrag, der allerede i visse tilfælde kan tilbageføres. Med dette forbehold kan venstre som anført give sin tilslutning til forslaget.

Et *mindretal* (fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) indstiller forslaget til *forkastelse*, fordi det kun har fat i en lille flig af den samlede problemkreds og derfor ikke er egnet til at løse de foreliggende betydelige spørgsmål.

I nutidens specialiserede samfund er et hvilket som helst indkomstbegreb en formel talstørrelse, som det er aldeles uforsvarligt af lovgivningen at knytte nogen som helst betydelig realvirkning til.

Hvad specielt socialområdet angår, er forholdet det, at de personer, der skal have transbestemt hjælp, alene kan udskilles ved en umiddelbar helhedsbetragtning af den pågældende klients samlede situation.

Løsningen på det i det radikale venstres forslag omtalte problem ligger derfor i, at lovgivningen indfører et socialt sikringsvagtssystem, der for eksempel nærmere kan udformes som følger:

1. Landet opdeles i 600 ret suveræne socialdistrikter, hver bemandet med otte socialvagter. De udpeges for fire år. En udskiftes hvert halve år (genudnævnelse kan finde sted). Inden for ottepersonersgruppen skal være repræsenteret lægelig kundskab